

Mor un gran cronista de l'escena ▶ El perfil

Pàgines 62 i 63 ▶▶▶

Gonzalo Pérez de Olaguer, un dels més savis i veterans crítics de les arts escèniques d'aquest país, va morir ahir als 71 anys a causa d'un càncer. Tota la vida professional la va consagrar a la seva gran passió: va estimar i va respectar el teatre i va ser esti-

mat i respectat pel teatre. Pels actors, pels directors, pels dramaturgs i pels lectors d'EL PERIÓDICO, diari al qual va estar lligat des de la seva creació, el 1978. El funeral s'oficiarà demà al tanatori de la Ronda de Dalt.

Adéu al crític amable

Gonzalo Pérez de Olaguer mor als 71 anys i deixa un gran llegat d'amor pel teatre

▶▶ Pérez de Olaguer, amb Núria Espert, en una imatge dels anys 70.

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

L'última vegada que vaig parlar amb Gonzalo va ser dijous. Em va trucar des de l'hospital per preguntar-me si encara representaven *Mort a Venècia* al Liceu. Estava fascinat amb la idea de veure el resultat del muntatge sobre el perturbador viatge cap a la mort del protagonista de la història, l'escriptor Von Aschenbach. ¿Pressentia la proximitat de la seva mort? Sens dubte, però feia com si no. Per ell era més important la possibilitat d'empènyer un nou projecte escènic que enfrontar-se als malastrucs diagnòstics del terrible càncer que se l'ha endut.

Estava molt malament quan va escriure la seva última secció dels dissabtes, però em va explicar, amb la veu encara ferma, que faria una «necessària reflexió» sobre la desaparició de la Marató de l'Espectacle i també sobre el gir programàtic del Grec. Li va dictar sentència! Res més cert que el que va dir al lamentar un final injust a 25 anys de compromís de la mostra del Mercat. I no

hi ha res tan esperançador, tot i admetre la quota de risc assumida, com la seva visió sobre l'oferta del Grec. L'article s'havia de convertir en l'última declaració d'amor pel teatre d'aquest irrepetible crític amb la mà sempre estesa.

40 ANYS D'OFICI // Per això, ahir, quan la seva dona Mercè em va comunicar la fatal notícia de la seva desaparició, no m'ho podia creure. Ens serà difícil a tots, començant per la gent de l'escena, assistir a l'estrena d'un nou espectacle sabent que el nostre company ja no serà entre nosaltres. Era una referència. I ho era també per la bonhomia que projectava a l'hora d'escriure.

Sense deixar de banda la crítica, basada en una exhaustiva documentació sobre les obres avaluades, buscava sempre la manera de salvar els aspectes positius de la tasca col·lectiva de les companyies quan els projectes no havien respost a les expectatives. «¿No t'has passat de tot, Gonzalo?», li preguntava alguna vegada. «Hi ha molt d'esforç darrere d'aquest muntatge, i quan estigui

més rodat, veureu que bé que funciona», replicava. Així era ell. En els seus 40 anys de crític a *Mundo Diario*, *Diario de Barcelona* i EL PERIÓDICO, sempre va estar al peu del canó. Per ell era igualment transcendent una estrena a les grans sales que una proposta de les sales alternatives. I sempre trobava un plus en els nous autors, dels quals en molts casos va ser el descobridor.

Tenia carisma. I no crec que la mort l'hagi desenganxat del teatre

Les seves peces eren esperades amb il·lusió pels professionals del teatre. Sabien que els tractaria amb afecte, fins i tot en casos en què es veia obligat a exercir de jutge sever. Però, a més, aconseguia compaginar sense problemes aquesta faceta amb la d'informador disposat a oferir primícies sobre nous projectes.

La presentació del seu últim llibre *Els anys difícils del teatre català*, una

obra necessària per conèixer l'escena barcelonina dels últims anys del franquisme i la transició, va ser en realitat un impressionant homenatge de comiat de la gent del teatre al crític amable. Mai s'havien vist unes mostres d'afecte tan intenses com les que vam viure a la Cúpula Venus. Ningú va faltar a la cita. I Gonzalo va acabar amb la mà desencaixada de tants exemplars firmats.

Tenia carisma. I no em passa pel cap pensar que la mort l'hagi desenganxat del teatre. Segur que al més enllà ja ha muntat un debat d'urgència amb els seus també desapareguts amics Adolfo Marsillach, Fabià Puigserver, Pau Garsaball i molts més que l'esperen per continuar fabulant sobre el fet teatral. Als que encara som aquí ens queda el testimoni de la seva obra, com a director de la revista teatral *Yorick*, la seva tasca al capdavant de la companyia Bambalinas –amb la qual va estrenar obres d'Arrabal i Frosch–, la seva fallida aventura de llibreter i, sobretot, el seu determinant paper en la consolidació del teixit teatral català. Mai podrem oblidar-te. ■

Interferències

Ho ha fet tot pel teatre

Calixto
BIEITO
DIRECTOR D'ESCENA

Era extraordinari. Magnífic. Una gran persona. Un gran amic. Algú que ho va arribar a fer tot pel teatre de Barcelona. Resulta difícil valorar-lo, ara mateix. Encara recordo com em va arribar a ajudar. Fins i tot abans que debutés amb l'obra *El rei Joan*. Llavors, em va dir que creia molt en aquest espectacle. «I crec molt en tu. Tinc una intuïció». Creia més que jo en mi mateix. M'he vist moltes vegades amb ell. Han estat tants àpats junts. I hem parlat molt de teatre. Com a crític, ha estat una persona que mai m'ha faltat al respecte. I que no ha callat quan no li ha agradat una cosa, també públicament. Sempre era una lliçó de bones maneres. A la inauguració de l'Expo de Saragossa, li brindaré una dedicatòria.

Un home bo i savi

JOAN
Estrada
ACTIVISTA TEATRAL

Hi ha moments que solen sustentar-se en tòpics, i aquest n'és un. Que eres un excel·lent professional, ningú en dubta, com tampoc del teu coneixement, però prefereixo quedar-me amb el més important: eres bona persona. Una de les coses que més felicitat m'ha reportat és haver-te conegut i poder dir que em vas donar l'amistat. Vam ser amics des dels temps meravellosos de la Cúpula Venus. Vas ser positiu, per tu no va existir l'acritud, em vas acompanyar en mil batalles, moltes de perdudes per endavant. Em nego a quedar-me sense la teva saviesa, sense els teus consells i sobretot «sense la teva amistat». A partir d'ara, la vida sense les nostres xerrades serà avorrida. Sempre seràs dels nostres, amic Gonçal.